

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3139/2018
19.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Влаховић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, Казнено-поправни завод Београд, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 439/18 од 08.08.2018. године, у седници већ одржаној 19.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 439/18 од 08.08.2018. године, тако што се **ОДБИЈА, као неоснована**, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 216/15 од 02.10.2017. године.

ОБАВЕЗУЈЕ се тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 22.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 216/15 од 02.10.2017. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада, за период од јануара 2012. године закључно са мартом 2015. године, исплати укупан износ од 1.281.476,38 динара, односно појединачне месечне износе са припадајућом законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 226.525,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 439/18 од 08.08.2018. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је тужбени захтев одбијен, као неоснован, а тужилац обавезан да туженој накнади трошкове поступка по жалби у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда ревизија је дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП), због чега није било места оцени изузетне дозвољености ревизије у смислу члана 404.ЗПП.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члан 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог на неодређено време. У периоду од јануара 2012. године до марта 2015. године тужилац је сваки дан путовао из села ... - ... у ... и назад, користећи међуградски аутобуски превоз, а тужени му за тај период није исплатио трошкове превоза. Тужилац је туженој за спорни период писао захтев за исплату путних трошкова за одлазак и долазак са рада, који писарница није хтела да прими без одобрења управника. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђени су месечни износи накнаде за превоз на релацији ...- ... и ...-... у спорном периоду и рокови доспелости сваког појединачног месечног износа.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је обавезао туженог да тужиоцу исплати у целини трошкове које је тужилац, као нужне, имао за долазак на рад и одлазак са рада, без обзира што није подносио захтеве за накнаду трошкова, на основу одредбе члана 37. ст.1. и 2. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 62/06 ... 99/10), члана 2. став 1. тачка 1.и члана 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 98/07), који прописи не предвиђају обавезу запосленог да за остварење права на трошкове превоза, који му припадају на основу рада, мора да поднесе посебан захтев као и доказ да је исте заиста и имао.

Другостепени суд је заузео супротно становиште о праву тужиоца на остварење ових трошкова у ситуацији када се није писаним путем обраћао надлежном функционеру захтевом за исплату спорних трошкова, нити због „ћутања администрације“ покренуо управни спор, па у ситуацији када му није признато право на њихову накнаду закључио је да не може са успехом да тражи исплату по том основу. Навео је да захтев за трошкове превоза спада у друга примања за чије остварење је нужно поштовање поступка који је прописан члановима 140.-143. Закона о државним службеницима, а што је тужилац пропустио да учини.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду је прописано да запослени има право на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Исто решење је прописано и чланом 37. став 1. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 62/06 ... 99/10), који се примењује и на тужиоца као државног службеника. Ставом 2. истог члана прописано да се услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују Уредбом Владе Републике Србије. Одредбом члана 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 98/07) прописано је да се државном службенику и намештенику надокнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног касационог суда погрешан је закључак другостепеног суда да тужилац нема право на накнаду трошкова превоза зато што није доставио писани доказ да је поднео захтев за накнаду трошкова превоза. Право на исплату трошкова превоза није условљено подношењем захтева или доказивањем да је запослени стварно сносио ове трошкове (достављање карата). Ово право запослених засновано је на одредби члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника и члана 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника. Тужена је зато у обавези да тужиоцу у складу са одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и чл. 154. став 1. и 172. Закона о облигационим односима исплати трошкове превоза које је у спорном периоду имао за долазак на рад и одлазак са рада, у висини утврђеној из налаза и мишљења судског вештака, без обзира да ли је подносио захтев за накнаду тих трошкова.

Сходно коначном успеху тужиоца у спору, правилна је одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, јер је донета правилном применом одредбе чланова 153, 154. и 163. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1.ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Тужиоцу, сходно успеху у ревизијском поступку, припада право на накнаду трошкова за састав ревизије у износу од 22.500,00 динара, према важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката. Због наведеног применом члана 165. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић